

Elisabeth Charlotte Obereigner – Liza Hribar, (imenovana **Lieselott**), poročena Hribar, z umetniškim imenom **Liza Hribar** (1913–1996)

Liza Hribar se je rodila kot Elisabeth Charlotte von Obereigner očetu Henriku, stotniku, in mami Elzi Kastl Obereigner, kiparki in slikarki. Rodila se je v Celovcu, kjer je Lizin oče pred prvo svetovno vojno služboval. Potem ko je bil oče leta 1914 pogrešan na fronti, sta se z mamo vrnili v hišo staršev v Ljubljano.

Osnovno in srednjo trgovsko šolo je obiskovala v Ljubljani, hkrati pa je med letoma 1929 in 1931 obiskovala večerni umetnostni tečaj na »Probudi« (sedanji Srednji šoli tehniških strok), in sicer večerni akt pri Saši Šantlu in Mirku Šubicu, slikarski tečaj pri Henriki Šantel in kiparski tečaj pri Antonu Severju. Leta 1931 je odšla na Dunaj in študirala na *Wiener Frauenakademie**. Študij je zaključila z diplomom na kiparskem oddelku pri profesorjih Heinrichu Ziti in Ferdinandu Kittu. Sledila so leta študijskih popotovanj: od 1936 do 1937 je bila na izpopolnjevanju v Parizu, kjer je obiskovala atelje Vena Pilona. Tam se je seznanila tudi z Ossipom Zadkinom. Istega leta je potovala tudi po Nemčiji in Italiji. Leta 1938 je ponovno odšla na Dunaj, kjer je obiskovala zimski semester specialnega tečaja za cizeliranje bronu. V domači hiši v Ljubljani si je uredila atelje ter se posvetila otroškim portretom, ki so bili na skupinski razstavi *Otrok v sliki in plastiki* predstavljeni v Jakopičevem paviljonu (1938).

Leta 1939 se je poročila z Zoranom Hribarjem in prevzela umetniško ime Liza Hribar. V zakonu so se rodili štiri otroci. Kiparkino zasebno življenje je hudo zaznamoval čas po drugi svetovni vojni, Liza in njen mož sta bila namreč obsojena na montiranem Nagodetovem procesu. Liza je bila pogojno obsojena, mož pa je v zaporu preživel šest let. Proces je imel za posledico tudi popolno umetniško izolacijo kiparke v času, ko je morala sama vzdrževati sebe in otroke.

Kot kiparka je upodabljala v glini, bronu in lesu, večinoma portrete. Portretirala je svoje otroke in otroke ljubljanskih meščanov. Pred vojno je sodelovala tudi pri pasarskih izdelkih za arhitekta Jožeta Plečnika. Po vojni se je zaradi umetniške izolacije posvetila dekorativni mali plastiki v žgani glini za ljubljansko trgovino *Dom* in različnim nalogam za cerkvene in zasebne naročnike. Izdelovala je širok spekter dekorativnih izdelkov, kot so broške, vaze, svečniki, luči, posvečala pa se je tudi sakralnim izdelkom v žgani glini, bronu in lesu (križev pot, skulpture Marije, svetnikov in angelov ter jaslíc), s katerimi je opremila več cerkva. Izdelala je veliko različnih jaslíc, najbolj poznane so njene »Kroparske jaslice«, ki so bile upodobljene tudi na božični znamki Slovenije leta 1997.

*Dunajska ženska akademija, prvotno imenovana Umetniška šola za ženske in dekleta, je bila umetniška izobraževalna ustanova za ženske, ustanovljena leta 1897.